

INTRIGERNE

af C. Hostrup.

(1846. Det kgl. Teater.)

Allegretto. **Frøkenen.** **E. Bruun.**

I. *p*

1. O, det var et Liv!
2. Tænk, naar der var Bal,
3. Fej-red vi en Fest,
4. Al-drig no-gen Gang
5. Ak, den skøn-ne Tid

lut-ter Tids-for-driv,
naarfra Slot-tets Hal,
var Nob-les-sen Gjæst,
fald os Ti-den lang,
blomstred frem saa blid,

in-gen Pligter, in-gen Slæb og Sli-den!
straa-led Lys, mens Val-sen Klang for-in-den,
smykt med Guld og Fløj-el var saa man-gen,
skjøndt vi sad om Da-gen of-test hjem-me;
men dens vandtsom Blomsten paa en Ru-de!

Ak, det flygted brat, men i Vin-trens Nat
o, hvor jeg da fro frem-tog Baand og Sko
og hvor var jeg glad, naar om Taf-let sad
let man Morskab fandt, man In-tri-ger spandt,
Jeg ved Hof-fet før, maa til min Mal-heur

p **Hellebæk (afs.)**

end jeg hen-rykt min-des Som-mer-ti-den. Skjøndt det vel er tred-ve Som-re si-den.
og den hvi-de Bal-dragt, let som Vin-den! Som hun skul-de hæn-ge paa Gre-vin-den.
alt hvad stort og her-ligt var ved Ran-gen. Mens hun selv stod u-den for paa Gan-gen.
o, det Liv jeg al-drig kan for-glem-me! Nej, det faar til-gavns jeg at for-nem-me.
le-ve nu i-mel-lem Svin og Stu-de. Ba-re dog den Vi-se snart var u-de!

Allegro moderato.

Runzen („Eropolis.“)

Præsten.

II.

1. Og hu - sker du ik - ke den ly - sti - ge Tid, naar i Kjø - ben - havn vi
 2. Og hu - sker du, naar vi om Mid - da - gen sad. hos Ma - dam Fris, og
 3. En Af - ten som fuld han paa Lan - ge - bro gik med dinglende Krop, til
 4. Ja Mads, han var en for - træf - fe - lig Mand til Løj - er og til Sjov, han

kvæ - ged os ef - ter Da - gens Slid i Fa - der E - vans Favns! Hvem
 aad vor For - og Ef - ter - mad til al - ler - bil - lig - ste Pris! Hvem
 Væg - te - ren peb og paa Sti - gen fik ham prak - ti - se - ret op! *Kr.* Men
 flyt - te - de Skil - ter og raab - te Brand om Nat - ten mens Væg - ter - ne sov. *Kr.* Men

f

Krigsraaden.

var det da som ved Gil - der - ne drak de al - ler - fle - ste Glas? Aa
 var det da der, som gjor - de i - sær med Opvartnings - pi - ger - ne Fjas? Aa
 han sprang af Sti - gen og rend - te sin Vej for bi Prind - sens Pa lads. *Pr.* Var
 saa fik han Prygl, saa det var en Gru - Ja, paa Hai - ser plads! *Pr.* O

Præst.

det var jo dig! Nej sik - ken en Snak, for det var sgu Mads.
 det var jo dig! Nej gu var det ej, for det var jo Mads.
 det og saa mig? *Kr.* Nej vist var det ej! *Pr.* Nej det var sgu Mads.
 jeg kan gri - ne min Ma - ve i - tu, naar jeg tæn - ker paa Mads.

Presto.

Fredm. Ep. 40.

Frøken.

III.

1. Kom ind! jeg dør af Har-me! o de Skurker! o du Ar-me! Skræk og Jammer Huset rammer,
 2. Jeg kan mig ik-ke sam-le, han har kaldt mig for den Gam-le, jeg skal læ-re ham at bæ-re
 3. Jeg hjæl-per Kan-di-da-ten, og jeg vi-se skal Kraba-ten, at den Gamle op kan bamle

o du min Gud! O kom, og skynd Jer ba-re at er-fa-re, hvad det Skarn
 for mig Re-spekt — Og knap jeg ret det fat-ter, men sin Dat-ter hvor af-skyelig!
 med ham i List; og ej med det Spek-tak-kel du, din Stakkel dig for-lo-ver,

Augusta.

mod sit Barn nu har ru-ged ud! Hvad er det du si-ger?
 har han ny-lig solgt til den-ne Knægt. Men jeg ej for-staar 'et.
 skjøndt min Svo-ger lo-ved det saa vist. Sig, til hvem du sig-ter!

Hellebæk. *Frøkenen.*

Hvi mon Frøkenen skri-ger? Her nu blot, her er sme-det et Kom-plot.
 Sig, hvor-le-des gaar 'et? Hvordan det gaar! Det De snart at fø-le faar.
 Er det Krigsraad Rich-ter? Ja jeg til Løn skal ham ærg-re guul og grøn.

Allegro.

Mel. af Der Talisman.

IV. *Præsten.*

1. Nej, Ti - den du - er sgu ej for en Snus, den
 2. *P.* Man vil gri - be paa Alt med sin næs - vi - se Haand, man vil
 3. *P.* Den gam - le Ge - myt - lig - hed ja - ger man væk, hver en

vra - ger sit gam - le grund - mu - re - de Hus. Det ny - modens Bin - dingsværk det er saa rart, det
 bø - de med Damp paa sin Mangel af Aand. *H.* Gaar da Ti - den ej frem? *P.* Jo for - ban - det ge - svindt! O - ver
 Pog la - der hø - re sit kri - ti - ske Kvæk: Den som næp - pe kan ta - le, kan skraa - le des - mer. Ja

Hellebæk. *Præsten.*

byg - ger og ri - ver man ned i en Fart. Men ad Om - vej - e naar dog til Maa - let man hen. Og saa
 Sten og For - høj - nin - ger rutscher den blindt; men den tum - ler kun fort i en hvirvlen - de Vals. *P.* Dengaar
 Da - mer - ne selv snakke nu om I - dér. Og de Bla - de om al - ting en Me - ning vil ha'. *H.* Ja men

faar man, min Ven, kun det Gam - le i - gjen.
 frem al - len - fals. *P.* Til den bræk - ker sin Hals.
 hvad skal de da? *P.* Hol - de Næ - sen der - fra.

Andantino.

Fransk Folkemelodi.

V. *p*

§ *Præsten.*

1. I nit-ten Aar i den-ne
2. Lad Skin-net ik-kun Daa-rer

Bo - - lig jeg kjend - te ej Tvist el - ler Harm, min Me - nig -
tryl - - le! Jeg klar - lig dets Us - sel - hed ser. *Sør.* Vil De - res

hed jeg skjær - med tro - lig mod Ver - dens for-vir - re - de
Væl - ær - vær - dig - hed mig blot und - skyl - de, saa skal al - drig jeg gjø - re det

Larm. Skal jeg da taa-le nu, at Stri - den selv her til sig ba - ner en
mer. *P.* Det Gam - le el-sked jeg saa læn - ge, jeg kjen - der ej san - de - re

Vej? Jeg ik - ke fløj - te vil med Ti - den, det vil jeg ej nej nej nej
Vej. Lad An-dre slaa paa Ti - dens Stræn - ge, det vil jeg ej nej nej nej

Alle.

nej! det vil jeg ej! nej nej nej nej det skal De ej.
nej! det vil jeg ej! nej nej nej nej det skal De ej.

Allegro.

Fredm. Ep. 42.

Præsten. *Sørensen.*

VI.

1. Nu begyn-der Spil-let da, De skal sid - de o - ver? Ja! men jeg trø - ster
 2. *Kr.* Ot - te Hjerter *P.* Du er grov! *Kr.* Det er kun til Hus - be - hov. *P.* Saa er det vel
 3. *Pr.* Ja han væl - dig op os trak! Hent min Pi - be Gu - sta! Tak! Jeg be - hø - ver
 4. *Aug.* Her er Svovlstik! *Pr.* Tak, min Ven! *Hb.* Jeg ta'r fi - re. *Kr.* To i - gjen! *Fr.* Skal vi til i
 5. *Sør.* Jeg de Sor - te fem - te har, Ru - der Kon - ge blank saa - gar. *Kr.* Men saa har i

Krigsr. *Pr.* *Hb.* *Kr.* *Pr.*

mig ved Saf - ten. Ja i Af - ten er den bra! Har man No'et paa før - ste Plads? Spurgt! Spurgt med! En
 bedst at Præsten ta - ger Re - sten *H.* Med Forlov! *Pr.* Hvorhan trumfer! *Kr.* Han er bøs! *Pr.* Nok en Hjerter.
 ej at krads'en. *Fr.* Her er Kas - sen med To - bak! *Kr.* Aa jeg spør - ger. *S.* Nej Respekt! *Pr.* Smag dog lidt paa
 Af - ten ba - ge Æb - le - ka - ge? *Pr.* Ja saa - men! *Fr.* Vil Du la - ve Ka - gen til! *Pr.* Gjør ham bet! *Kr.* Ja
 Hjer - ter han en Da - me an - den og en Spar. *Fr.* Kom og vær i godt Hu - mor! *Pr.* Naa De spil - led

Hb. *Kr.* *Pr.*

lil - le Pas! So - lo Hjer - ter! Fy for Sa - tan, Kan - di - da - ten bli - ver hvas. Nu maa vi da
Kr. Atsch! *S.* De nøs! *Pr.* Aa nu ta - ber nok de Dan - ske! Jeg er gan - ske hjer - te - løs. Aa han har Spa -
 De - res Knægt! Den er god for al - le Ma - ver, Gu - sta la - ver den perfekt. *S.* Klør saa maa jeg
 det vi vil. *S.* Ru - der Kon - ge! *H.* Ja den ta'r vi. *Kr.* Aa nu har vi vun - det Spil. Hvad vil De nu
 jo i Klør? *Fr.* Skjul nu blot at De er ar - rig! *S.* Jo det var i slet Ku - lør. *Pr.* Bliv ik - ke for -

stræ - be ham rig - tig at bør - ste; han nok væ - re vil den før - ste som hans Fa - der Mads.
 dil - je! Nu ta - ber jeg Mo - det. *Pr.* Ja vi Gam - le fik paa Ho' - det af den un - ge Fløs.
 kjø - be mig syv. *P.* Aa nej, hør ham! Syv til Klør! *P.* Pas paa, vi klør ham grundig og kor - rekt.
 gjø - re! *S.* Naa De har Ma - nil - le! *Pr.* Sko - le - me - ster blev Co - dil - je. *S.* Jeg er vandt der - til.
 knyt, naar De ta - ber paa Stum - per! *Pr.* Til en ret ge - myt - lig Lhombre hø - rer godt Hu - mor.

Allegro.

Fredm. Sanger 46.

VII. *f*

1. *Pr.* Saa faar man Som-mer, før ret man det véd,
 2. *Sør.* Skjæbnen mig dril-ler, det blev nu min Del,
 3. *Hb.* Ængstel-se Rod i mit Sind hav-de slaat,
 4. *Kr.* Frøknens In-tri-ger ved Hof-fet har lært,
 5. *Fr.* Dri-ves ved Hof-fet In-tri-ger i sær,
 6. *Pr.* Slaar end for-re-sten In-tri-ger-ne til,

mf

Glæ-den den kom-mer dum-pen-de ned. Lad os nu kuns faa no-get Puns og saa et Fad Mad!
 hver Gang jeg spil-ler faar jeg Ka-nel. Et Spil jeg før tab-te i Klør, men vandtet nyt, Pyt!
 nærvar mit Mod i Hun-de-ne gaat. A. Sig mig min Ven! Hvad var da den Frygt i dit Sind? *H.* Vind!
 dér, som man si-ger, dri-ves de svært. Dreje de sig dér li-ge som her om Syl-te-tøj? *Fr.* Føj!
 ej dog om Stof-fet spør-ger man der. Nej af In-ge-ting gjø-re tu-sind Sving det vi for-staa. *K.* Saa?
 ej dog hos Præsten lyk-kes de vil. Ja, Skjemtens Ord kunst-lø-se gror her i mit Hjem frem;

mf

Alle.

No'tet maa man ha', naar Hjer-tet er glad! Lad os nu kuns faa no-get Puns og saa et Fad
 For mit Ku-ler-spil blev jeg sju snydt. Et Spil jeg før tab-te i Klør, men vandt et nyt
 Men den gik bort, og Glæ-den kom ind. Sig mig min Ven! Hvad var da den Frygt i dit Sind?
Kr. Frøk-nens Fi-nes-ser gik op i Røg. Dreje de sig dér li-ge som her om Syl-te-tøj?
Kr. Jeg har jo vist Dem Prø-ver der paa. Nej af In-ge-ting gjø-re tusind Sving det vi for-staa.
 maa de da Skaan-sel mø-de hos Dem! Ja Skjemtens Ord kunstlø-se gror her i mit Hjem!

f

Mad! No'tet maa man ha', naar Hjer-tet er glad.
 Pyt! For mit Ku-ler-spil blev jeg sju snydt.
 Vind! Men den gik bort, og Glæ-den kom ind. *f*
 Føj! Frøk-nens Fi-nes-ser gik op i Røg.
 Saa? Jeg har jo vist Dem Prø-ver der paa.
 frem; maa de da Skaan-sel mø-de hos Dem!